

**Apie knygą, kokios dar nėra buvę
ir kuri labiau tinka dovanojimui negu greit vystančios gėlės,
ir kurių pilni pašaliai, ir iš kurių jokios naudos... ir... ir...**

Viršelyje tolimo kosmoso Paukščių tako žvaigždėta dalis su „pritrauktu“ Kentauro (*Centaurus*) žvaigždyno dalimi, kurios Lietuvoje matoma tik nedidelė šiaurinė dalis. Šis žvaigždynas yra žinomas nuo Ptolomėjaus laikų ir mums svarbus tuo, kad jame atrasta žvaigždė Kentauro alfa yra trijų žvaigždžių kompanija. Čia yra ir Saulė ir kias šviesulys galintis tiktai kaip kolonija mums. Nes žemėje kas kart darosi vis karščiau o atominis karas, tai pati blogiausia išeitis. Virš žodžio „Pažinimas“ gerai matosi šviesulys susidedas iš dviejų dalių. Tai yra taip vadinama dvinarė žvaigždė Kentauro Alfa A ir Kentauro Alfa B. Apačioje prie dešiniojo kampo matoma blankesnis šviesulys tai Kentauro Proksima, mūsų palikuonių būsimoji tėvynė.

5 psl. rubrika „Iš tamsos į šviesą“ ir pirmi 3 psl. skirti B. Sruogos istoriškos kronikos „Kazimieras Sapiega“ III v. pabaigai. Šie ir kiti psl. iki 12 skirti kai kuriems mūsų kultūros kūrėjams atminti, kuriuos pažinau pirmiausia:

**„Malakauskas (kunigas)
Suklaupkim, broliai, prie tėvynės kapo,
Kad miegu ji ne amžinu užmigtu.**

**Kazimieras Sapiega
Ne, ne. Bajorų mirė Lietuva,
Ne mūsų. Ji žiemos iškentus šaltį,
Dainuojančiu pavasariu suūž.
Ir t.t., ir t.t...**

Ir trys foto: B. Sruogos portretas, Kazimiero Sapiegos – Laimono Noreikos ir aktorius Ramanauskas su aktore, berods, M. Mironaite. Toliau psl. skirtas Maironiui ištraukėle iš jo poemos „Mūsų vargai“ su vienu šešiaeiliumi iš 5.

**Lietuvis daug išsizadės;
Tautos, kalbos, net pavardės,
Bet mėgsta šiupinį jis tirštą;
Tik būna išgamų vikrių,-
Pauostę svetimų garų,
Tuoju savus garus užmiršta.**

Toliau J. Marcinkevičiaus kelios citatos, kurios vieną tarsi „Tėve mūsų...“ kartoju:

**„Nejaugi ir aš,
Tik vienas pastatytas,
Žiūrėt, girdėt, mąstyti
Ir viską, viską
Atsiminus pasakyti:
Kokiame pasaulyje gimiau,
Kokiame gyvenau ir
kokiame
turiu
numirti?!“**

10 psl. skirtas už mane 10-čia metų vyresniam poetui a. a. Juozui Macevičiui, kuriam 2021 lapkričio mėn. sukako 10 metų nuo išėjimo į amžinybę. Savo paskutinėje knygoje „Atsiveikinimas“ rašė:

**„Ne Dievas mirė kaip kalbėjo Nyčė,
O nužmogėjo Žemėje žmogus,
Nes melagingus pranašus lyg tyčia,
Toli gražu jam siuntė ne dangus“.**

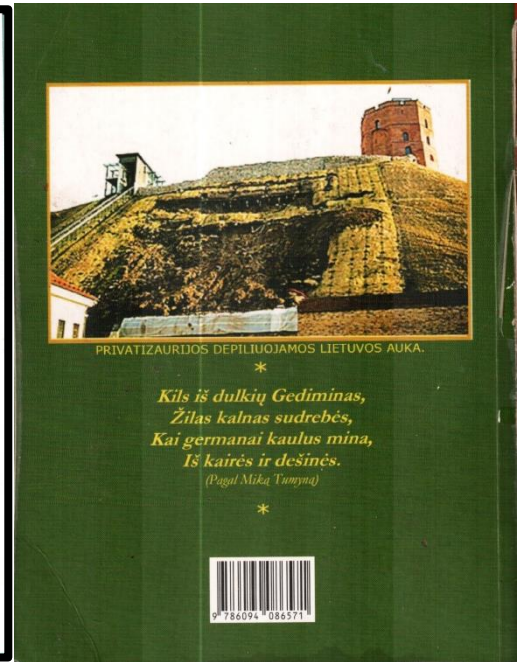
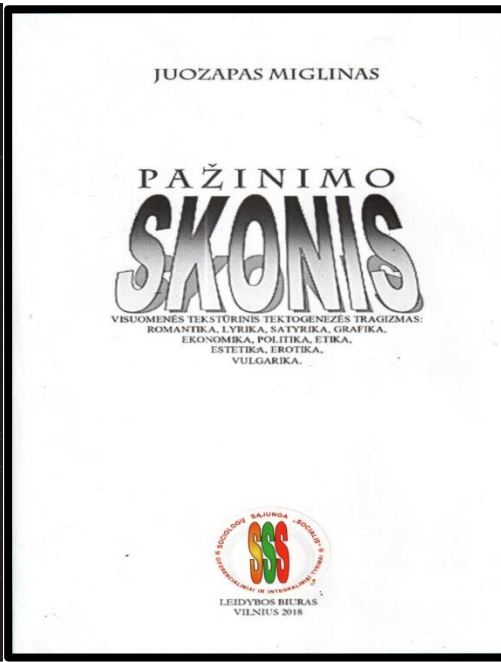
*
**„Kas tvirtai galėtų pasakyti,
Kuo ši žemė mums yra sava?
Jų gyvenimas – Rzeczpospolita,
Mūsų – baudžiavas iškentus Lietuva.“**

Nuo 12 psl. prasideda mano kūrybinis kalbėjimas su didžiais tautiečiais. Eilėraštis pirmojo LTSR MA prezidento, akademiko Vinco Krėvės, iš mano gimtosios Dainavos, 130-čiui: „Iš tos Dainavos“. Salomėjai Nerei „Skambiausioji styga“, parapijiečiui Alfonsui Maldoniui „Po dvidešimt sluoksnių“, „Le Monde“ – Rene Dekartui, Vilniaus inž. Statybos instituto (VISI – dabar VGTU) įkūrėjui ir rektoriui, akademikui A. Čyriui, jo 90-čiui atminti eil. „Statyba mokslo“, toliau Vincui Giedrai, Vladui Mozūriūnui, Pauliui Širviui, Juozui Macevičiui ir kt.

Tolesni skyriai „Ten kur obelys trys“, „Kiškio ašarėlės“, „Iš Šviesos į tamsą“, žaliajam jaunimėliui poema „Karštas kraštas Kiškuva“, biologinė poema „Miglinių šeimynėlė“ ir skyrelis „Sakralumas“ išėjusiems į amžinybę, tame skaičiuje ir mano sūnui žuvusiam 1989 m. Vilniuje neaiškiomis aplinkybėmis ir dar vienam poetui Stasiui Stacevičiui gyvenusiam nuo Merkinės per 5 km. Po dėdės laidotuvių iš Merkinės ėjo į savo „Merkinės vienkiemį“ (buvo gruodžio mėn), nuklydo į kitą pusę ir rado negyvą. Jam skirtas eil. „Merkinės vienkiemis“

Po rubrika „Iš šviesos į tamsą“ patalpina 15 komiksų. Prikabiname keletą puslapių su pavyzdžiais.

Knyga kokios dar nebuvo nei socialistiniame laikmetyje, nei daugipartinio privatbiznio valstybingume!

ISTORIJA – LAKŠTINGALA, NEGALINTI TYLĖTI

VILNIAUS INŽINERINIO STATYBOS INSTITUTO
[KŪRĖJUI IR REKTORIUI, AKADEMIKUI
ALEKSANDRUI ČYRUI 1927- 2001 m.
90-čiai atminti.

Statyba mokslu

Prie strainos Straujos zylioja karvės,
Brenda vandeniu į salą Nemune,
Sūkauja žydėliai už Stangės –
Gula žemė nelaiminga giminė.

Jau nekantriai Pasaulinis beldžias
Ir ilgai lietus švininis žemę plėks...
Pakraščiais Merkinės dzūkai meldžias,
Ir į sinagogą aimanos sulėks.

Ant pirkaitių frical bombas draibsto –
Dega vaistinė ir sukriokia arklys.
Pažinimo skonis – karo gaisras...
Ir dar Pokaris ginkluotas čia atklys.

Degė kaimas ir miestelis sprogo,
Skrido juodvarnis apdegusiais sparnais.
O valstietis basas ir be rogių,
Su šauksmu pagalbos snieginais takais.

ISTORIJA – LAKŠTINGALA, NEGALINTI TYLĖTI.

Ilgas ir gruoblėtas mokslo kelias,
Bet praeiti kantriai juo ir tau reikės.
Pastatysi tvirtą pjedestalą
Ir pasaulis tuos žiedus šlovės sudės.

Kilo ir statybos didžios, ir idėjos,
Skildinos naujoviškų žinių tiesos.
Atėjai tu į Saulėtekio alėją,
Apgaubtas VISI kūrybinės šviesos!

Gi tik mokslas ir turėjo kurti mokslą,
Na ir kas, kad Jėzus nedavė pradžios?
Nors jo vaisiai dar negreit prinoksta –
Auditorijos tai tik dalis kalbos.

Išugdyt reikėjo prometėjus,
Besireiškančius idėjomis vien našomis;
Juos aukoja Mokslui atradimų vėjai,
O iš jo tik pagarbiai išnešami.

Ir kaip mums tapti mokslininkais čyrais?
Tyrinėjo vis studentai atvirai.
Panašu, kaip pereiti tankiausių girią –
Kur kas žingsnis algoritmų dariniai!

ISTORIJA – LAKŠTINGALA, NEGALINTI TYLĖTI.

Mokslo saulė nutekėjo daugel kartų,
Sioj alėjoje tokiu pačiu vardu.
Bet keitėsi laikai, VISI už vartų...
Ir surmullavo mitingai idėjų jau kitų.

Keletas kolegų (ne draugų) stebėjo,
Kaip išsidirbinėjo buvę mokiniai?
Juk tave kaip Kristų jie pardavinėjo,
Peikė, net prieš minią, išrengta nuogai.

Baigėsi didysis Mokslo mitas,
Šaudantis strėlėm užnuodytų laikų.
Išmintį paliko Heraklitas,
Kad gyvenimas teisus tik su kardu.

Atrajoja karvės, kažkaip vangiai,
Nuganytoje salelėj Nemune.
Liko tik šnėka smarkuolės Stangės,
Nebėra ir Jerichono giminės.

Aleksandras Čyras 1927 – 2001 m.
Paminklinis būstas prie VGTU (VISI),
Saulėtekio akėjoje Vilniaus mieste.

ATVELYKIS

Baltas sekmadienis.
Baltas.
Gloria...Credo...Prefacija...
Baltas sekmadienis.
Baltas.
Ite Missa est... Nominacija.

Nusivilkite baltą drabužį,
Nustimkite nuodėmę savo...
Dieviškąjį akis tebežiūri...
Šventos mištos aukojamos
Savos.

Pirmąpradė išmeskite kaltę,
Kad tilptų Velykinis džiangsmas.
Baltas sekmadienis.
Baltas.

Allehja aukštybėse šauksmas.
Velykų Oktavos Viespatį mini,
Hermenegildo emancipacija.
Šiandien vilkėkite rūbą darbinį...
Ite Missa est...
Nominacija.

Šventosios Savaitės
Šeštadienio mišios,
Mums primena Jėzų
Jo kančią ir mirtį,
Pašventinam ugnį,
Ir vandenį skaidrų
Iš šventojo kriūkšto,
Jo Varpulį suvirpus.

Velykos, Velykos,
Velykos ateina.
Joms giedame giesmę,
Dėnuojamė dainą.
Ir šiandien jau dega
Velykėnė žvakė,
Velykų Vigilijai
Meldžiasi akys.

Velykos, Velykos,
Velykos atėjo –
Jos skatina žemę
Atjinti, gyventi,
Ir Credo, ir Gloria
Mišios švytėjo.
Gražiausi žodėliai
Velykinei šventei.

Velykos, Velykos,
Velykos atėjo –
Gatvės užkariavo
Mūsų širdis.
Ir žaga ten žuina,
Ir bėga ten šerėdės
Raušyja spalvingas
Buvusių metų

PER SEKMINES

Visą dieną dangiūs verkia,
Visą dieną lietus merkia:
Maudosi Merkyš ilges
Nemunan, kai žydi liepos,
Kai kasmet pražysta pušys,
Kiškiai dėl žolynų mušas,
Darbas jiems visai nerūpi,
Skabo tad daigus su ūpu.
Visas kraštas tokią šventę,
Nuo pavasario jau švenčia.

Šiluose žali žolynai,
Vežimus purvan skandina –
Ir išlipę kojos basos,
Prašius ir viržynų rasą,
Tarpmiškiuose jau šienauja,
Bus karvutėms šieno naujo.
Gyvulėlliams kvaprus šienas,
Baltų genai mums iš pieno.
Ten prie Merkių, žmonių minios,
Švenčia jau šventes Sekminių.

Beržynėlių vingrūs raštai,
Margina kainėlių krašta,
Miškuos slėpias duburtai
Su labai aukštais krantais,
Tarpais miškas iškeriojis,
Saugo laikmečio rytojų.
Per anuos bausius laikus,
Slėpė vyrus kaip vaikus
Ir dabar per Sekmines,
Brolių žygius pamines!

Į MERKINĘ

Gėrė jis, šoko jis ir dainavo,
Su socdemais Komunos laukuos!
Na ir kas, kad jis šeimą apgavo!
Ne tik šeimą ir vilįt tautos!

Gal ir skauda kam dar smegeninę,
Gal ir ašara rieda sunki,
Depiliuojama liko Tėvynė,
Ir vaikai jos išnykt pasmerkti!

Padalino ir dangų, ir žemę,
Net dvasia spekuliuo žmogaus!
Pinigai vien tik gyvastį lemia,
O be jų vien staugte reikia staugt!

Lyg paslutęs šuo privatizmas,
Ir jam antsnukio jokio nėra!
Jo politika – vien priapizmas,
Ir mintis pažangi – negerai!

Meldė atgailos Romos bažnyčios,
Kas per atgaila – duok pinigų,
Vis tiek šmeiže ir net su patyčiom,
Neįleido į Alką dievų!

Gėrė jis, šoko jis ir dainavo,
Ir į ateitį spjovė tautos!
Jam socdemai vis šaukė „bis“, „bravo“...
Krito ašara skruostu žmonos!

Prerogatyvinio pripapizmo tragizmas

Pripapizmas -- ligalankė skausminga erekcija

ŠVIESA IR ŽODIS

Juozui Macevičiui

Šviesa, tai žodis,
Žodis, tai šviesa.

Be šviesos
Nebūtų Žodžio,

Tad net ir saulė
Nublankyt visa,

Ir žemė nebeteikt
Turėto grožio.

Be šviesos
Mūs žemė

Tapt akla!
Akla!

O be žodžio
Nupliksito šviesos

Žemė būt karčiai
Karčiai!

Neturiu
Nei auksos,

Nei sidabro,
Nei kitokių

Žemės
Dovany,

Bet už
Gražianų

Šviesą Žodį,
As nusisūdy

ACIŲ
Tau taru.

2008 m.

Juozas Miglinas

GAMTOJE DAUG STEBUKLINIŲ,
VISUR DERANČIŲ MIGLINŲ,
KUR TIK JIE DIDINGAI TARPSTA,
ŽMOGUS DIRBA IR NEVARGSTA!

VIS STIPRIAUSI ŽOLYNAI KVEPIA,
HORIZONTAS SAULĘ SLEPIA,
SULAIKYT JOS ŠVENTĄ BĖGI,
MOTERIS ŠTAI IR PAJĖGIA.

Tik pažvelk, kokia grožybė –
Pievos šviečia, raibsta, žiba...
Margaspalvės pievų gėlės,
Tarsi kiškio ašarėlės.

Į botaninį draustinį,
Kviečia Gynė Žiedažvynė!
Gimnazistai ir studentai,
Šiandien išvyka į Gamtą,
Ten patyrsim ir išplėsim
Biologiškuosius dėsnius –
Kuo gi jie yra susiję
Su jaunąja moksleivija?

Pieškokime, kur slepiasi,
Biotopų veiklos takas?
Evoliucija išvystė,
Žemės augalus pirmųjų žiedus,
Nuo periodo Devono,
Iki dzūkiškų dirvonų,
Pasikviesią į pagalbą,
Mokslą ir kasdienį darbą!

VARNA, LAPĖ IR RINKIMAI

VELNISKAIS APSISUKIMAIS

Skrido varna pakiemais
Sūrį nusigriebus;
Lapė-Snapė paryčiais
Slinko dar nedūs.

Tūpė karkšė ant šakos,
Išikandus sūrį.
Bėga Snapė iš paskos
Ir į juokę žiūri:

Juodbruvėle, kaip manai
Ar balsuoti eisi?
Varna karktelėjo – „ne“?
Nesupratus žaismo.

Lapė kapt tik sūrį tą
Ir į krūmus sovė.
Varna šoko ištikta –
Žiauriai susimovė.

Kvaiša mąsto jau antraip,
Ko ta lapė švaisėtės?
„Jei sukarkus būčiau – „taip“,
Ar kas pasikeistų?“

Nieks nesikeitė, dėjė,
Tik reformas keikė.
Varna sūrio žiobtuose,
Seniai nebelaikė.

Ir prabego metai vėl?
Esim rinkti „vadą“,
Pasakyki, juodbruvė,
Ką rinkimai žadą?

Neatsikė varna „ne“,
Prasitot bijoti.

Puolusi i nežinią,
Jau nebespaljojo.

BULVIAKASIS KAZIMIERAVE

Kol dar ne spalio pabaiga,
Kol bobų vasarėlė,
Sartoji sliks aisia vaga,
Bulviakasis suvelės.

Suarinėtas laukas kais,
Senelem ir anūkais;
Suknis į močiemi juokai,
Suūks pakluonėj ūkas.

Nosytės dūmas pakutens,
Nuo glėbio bulvienojų;
Nebus lietingo gal rudens,
Nes gervės dar plasnėja.

Jos tarsi bulvės su sparnais,
Skliautu kažkur keliauja;
Paliks už rudenį mainais,
Speigų ledinė saują.

Suklupę tartum per mišias,
Paskubomis vis kapstos.
Dar bulvės krenta į kases,
Voratinklius sudrasė.

Dar vienas maišas, dar keli,
Stebėtina tvėrmė ta,
Bet baigiasi vaga moli,
Visa iškasinėta.

DUŠNIONIŲ OBELELĖ

PRIŠ 60 M. ŽIAURŲ LIETUVIŲ SUDEGINŲ 7 ASMENŲ, SAVO NAMUOSE
DUŠNIONIŲ APYL... (ALYTAUS R.) APIE 1948 M. ATMINIMEL

Pasibaigė mūšiai
Prie Nemunacio ir Krėbius.
Ir apimė žemė tegimi nuslaubta!
Samanojančios dirvos,
Rūdijantys kirviai,
Pelkynuose skendi dievų atgauta.

Ant išdeginto ploto,
Ant kaino kuproto
Obelėlė pražydo belapė – viena.
Ir žiedapais dege
Laukus ir padangę
Ir sklėdėsi daigas kraujuotam klane.

Tą praeltį mena
Istoriniai genai,
Kaip krito mūs broliai žiedais obelies.
Vieni grynė laudį,
Kiti – ož tai baido,
Bet mūsų tėvynė negali tylėti!

Žydyk, obelėle,
Ir rudenį vėly,
Nukliokli žemele! Baltaisiais žiedais!
Tosikala daigas,
Žiedais tegu skienžias,
Kaip ta obelėle apdegus juodai!

3 metukai

Nepatogu, negražu –
Metai šliaužia pamažu.
Tad kada gi aš užaugsiu
Ir žaidimus visus baigsiu?

Atriedėjo su ratukais,
Gintautės treji metukai.
Ant jų kepsio išvaizdus
Pyragėlis išvaizdus.

Trys žvakutės kaitriai šviečia
Ir skanauti tortą kviečia.
Susirinkusi šeima,
Džiaugiasi tokia švente.

Jau broliukas tiesia ranka,
Bet sesutė daro tvarką:
„Reik užpūsti žvakutes,
Kad jos greitai nesudegt“.

Vaisių tortas „sunaikintas“
Ir liepsnelės užgesintos.
Vėl mergaitė piešti stos,
Savo šventę atvaizduos.

Tad linkni šiai trimetukei,
Vis darbščiai namuose sukčiai.
O kai metai dar prabėgs,
Stengisiuosi ir vėl atlekt.

skruzdėlystė

Nešė skruzdė prie vandens,
Eglės spyglį plauti,
Nes įpratus iš mažens,
Su švara draugauti.

Skruzdėlystėje narių,
Tūkstančiai gyvuoja,
Tad kasdien iš jų namų,
Daug kelių vingiuoja.

Tais keliais iš ryto jau,
Šapelius gabena,
Kad įrengtų pagaliau
Pilyje ir menę.

Čia jos rinksis po darbų,
Reikalų aptarti.
Jos nemėgsta tinginių,
Tokias reiks pabarti!

Bet gabiausias tarp visų,
Skruzdėlės ugninė.
Jos pristatė daug pilyų,
Apsukui Merkinę.

Jų pasaulis taip gražiai,
Tik todėl gyvuoja,
Kad skruzdytės ištisai
Nuosirdžiai darbuojasi!

Krizijus Lentvaris-Garas
„Biznio“ kilimais nedaro.

Buvo rūmai labai didūs,
Dirbo liaudies prakilniai,
Apimta ugnies kūrybos?
Lentvariečių „Kilimai“!

Kilo skvalas privatizmo:
Dingo vadas K. Daukšys –
Baigėsi jam „komunizmas“,
Jis jau seiminis narys!

Daug tarybinių vadovų,
„Charakiri“ darė sau!
Gi kiti ieškojo lovio,
Koi surado pagaliau!

Buvo „Laisvė“ angažuota,
Nepriklausomais darbais.
Doleriukais apbruota
Ir su Natinais ginklais!

Čia moralas labai aiškus,
Net jo adresas yra.
DARBAS Lietuvoj nevaikšto –
Jai ta LAIME suteikta!

Seniai dingę „kilimai“ –
Audžia juos dabar velniai!

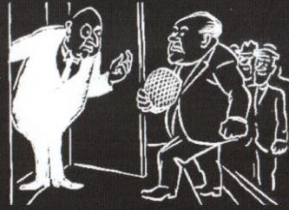
XXI AMŽIAUS LUDITAI

Telkiasi draugai-bedarbiai –
Būryje visiems smagiau.
Veda lyderis – jų bardas,
Žodžiais kalbantis dangaus:
Jie kovosią už tą laisvę,
Pasalūniškai kur vaikšto...

Gaudesį išgirdęs mato,
Tai būrys tikrai rėkšnių:
Jokio takto, nei sarmatos
Nėr laikų jau blogesnių...
Ir staiga jis sugalvoja,
Ką suveikt būdu greituojų.

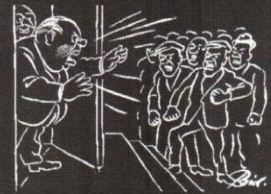
Darbdavys išlindęs kviečia,
Lyderį užeit vidun.
Nors neaišku, kas šiam šviečia,
Bet užeis, nes įdomu.
Jis nustemba, kai išgirsta,
Kad jam vaišintis paskirta.

Užkandžiais nuklotas stalas
Ir konjako butelis.
Gal negriebs dar greitas galas,
Veltui vaišintis galis.
„Sprogsta“ jis iš pono gero
Ir pasižada būt geras.

O už lango tarsi gaisras,
Kyla triukšmas, šurmulyš.
Kur jų vado dingio balsas?
Ką be jo nuveiks būrys?
O tas vadas sau galvoja,
Proletarai ko šakoja?

Prisikiręs jau išeina
Su draugužiais pakalbet
Šaukia, rečia - jam neaina,
Neleidžią net pailsėt:
„Kokį alasą čia keliat? –
Į namus, kol sausas kelias“.

JEI ESI PARLAMENTARAS, TAI TU TIKRAS PROLETARAS!

1 SU PLŪGELIU – 141 SU ŠAUKŠTELIU

Lietuva net tūkstantmetė,
Vyrus karžygius vis vedė.
O tie vyrai, narsūs vyrai,
Lyg sliškai iš žemės kyla.

Nesovietinė jau žemė –
Privatbznis ant jos vemia.
Parceliuoja ją ją noriai,
Nes biznieriai esą orūs!

Vadovauja jiems Artojas,
Kuriam kartais nekaip klojas:
Metęs žmoną ir Komuną,
Net „bičiuliams“ pūtė dūmus:

„Ach, tai jūs čia, bendažygiai,
Pasunkėjęs Darbo kryžius!
Visi vargstam tautos labui –
Nedėkingas šis paradas“.

„Bet, nebūkite nusmurgę,
Ne Gariūnų čia jums turgus.
Jūs gi esate elitas,
Marš greičiau, ieškokit litų!“

„Jūs gi, ponai, nusipelnę,
Išsiprosykit sau kelnes:
Nesimato darbams galo –
Dar per prastas ir mūs stalas“.

„Stok, Vyteni, spausk noragą,
Padėk versti plačią vagą.
Neklausau, ką tu žadi –
Daug svarbiau, kai padedi!“

„Ir tu, Česlovai Juršėnai,
Nepamirški savo genų:
Jei etatinis seimūnas,
Tai būk tikras ir galiūnas“!

„Kas ten viešą tvarką ardo?
Sprogsta bombos su petardom.
„Ar „berniukai“ Bernatonio
Neišgaudo parmazonų?“

„Gediminai, netingėki,
Pypkele smarkiau papsėki.
Užsienis pro pypkės dūmus,
Neįžvelgs tautos skurdumo“.

„Demonstrantų gretos pilnos,
Nuo Klaipėdos ligi Vilniaus.
Jau blokuoja autostradą –
„Agitmeninės“ brigados.“

„Bernatonį greit pakeisim –
Grigaravičius ateis tuoj.
Ir pasiūsim Juozelį,
Padirbėt į trečią šalį!“

„Na ir Olekas apsalęs,
Neparodo savo galių.
Daugel pareigų jis turi,
Darbo vietas gal būt kuria?“

„Lyg pavasarinė pienė,
Švies seimatorė Šiaulienė.
Procedūrų darną tęs ji,
Ir išaiškins visiems esmę“.

„Algirdėli, bendravardi,
Mokesčius žiaurius įvardink,
Nes reformos ir jų kaštai,
Nekas ūkininkų kraštui“.

„Klausimuose užsieniniuos
Kantriai kapstosi Justinas.
Bet ir NATO reikaliukai,
Nesusiřiša galiukais.“

„Salamakinus suskrimtęs,
Etika dalykas rimtas –
Randa faktų jis svarių,
„Etikmatį“ tikrų žvirblių!“

„Dirbkime kartu, bičiuliai,
Nes nestiprios mūsų siūlės,
Taureles išvien kilnojat –
Apie darbus negalvojat“.

„Te visi šiandieną girdi,
Liudžiai atiduodu širdį.
Daug vinių į Vilnių kalsim,
Gedimino kursim kalną“.

„Ir Valdovų rūmą gražų,
Su paveikslais bei garažais–
Ir nykias „Gaires“ pakeisim,
Prabangą visur paleisim“.

MAIDANAS! MAIDANAS! KASDIEN MUMS VAIDENAS!

Tik išūlpęs pieno kvorta,
Dairosi, ką veikt galis?
Tėtis – mama: „nešk dar torta,
Nes ir vėl ką sumanys”.
Vaiko būta mat darbštuolia,
Dirba viską kasdien uoliai.

Na, suraskit kitą tėtį
Ir žaislų geresnių;
Kad tik žaisti aš galėčiau,
Te patūpins ir vinių”.
Jeigu kūdikis nerimsta,
Tai tėvų vienybė grimsta.

Rėkia, reškia, bus „maidanas”,
Karo kibirkštys žibės...
Maldo jį svarbiausios damos
Bet atrodo – nepadės.
Geras bus politikierius,
Bet ne joks ten inžinierius.

Tėvas jau neapsikentęs
Griebia jį už pakarpos;
Sugadins to rėkimo šventę,
Kai gerokai jam užpos.
Pagal natą „teroristo”
Seima šoka aršų tvistą.

Kaitę verčia vis tėveliui,
Kad neleido vaikui žaist.
Skuba svainis tart žodelį –
Be jo niekaip neapsieis.
Triukšmo daug kaip ir Ukrainoje,
Neks nežiūri į jo kairę.

„Duok, žmogau, jam laikrodėlį”.
Prašo svainis nuolankiai.
„Gal ramybė grįž ir vėlei
Būsitė linksmi draugai?”
Ir draugystė juk kainuoja,
Kai draugai nusidainuoja.

Padaavė jis brangų daiktą
Ir užsidengė akis.
Nebežiūri į tą vaiką –
Jaučia, ką anas darys.
Mūs pasaulis nedrebėtų,
Jei vaikai siaust megakėtų.

Po šiuo stogu gėsta galisras,
Na ir nuostolių mažai.
Būt gerai, kad tokios aistros
Čia nutiktų nedažnai.
Džiaugiasi tas „mohikanas”,
Kad užkūrė šį „maidaną”

PER LINKSMĄSIAS KALĖDAS MES UŽMIRŠTAME BĖDAS

„Automobiliai ir traukinukai,
Kas pasakys man ežeraštuką?”
„Jeigu pašoksit ir padainuosit,
Tai ir kitus dar apdovanosiu.”
Visokius žaislus iš malšo traukia,
Džiaugias Kalėdų vaikai sulėkė.

Naujos mokyklėj net labai karšta,
Sukaisto smarkiai, senelis vargšas.
Ir kaliniai tie patys tikriausiai,
Į avių kailius esąs įspraustas.
Prakaitas bėga – šlapia sėrmėga,
Nereikia dūkti seniui bejėgiui.

Senelis eina, o sniegas drebia,
Sielvartas kūdinas jam šimtį siegia.
Koks neteisingas pomų pasaulis,
Bujuoja melas, bjauri apgaulė.
Ir kas išsaugis gi iš tų vaikelių,
Kuriuos vis linksminti turi senelėi?

Visiems žaidimai labai patiko,
Net pats senelis šokti įsiko.
Ejaraštukus padėklamavė,
Po dovanėlių džiaugėsi gavė.
Daugel saldinių buvo sukramtė,
Ilgai atmins jie štokia šventę.

Vargšai seneliui laikas į keiči,
Bet reikia laukti paties ponelio.
Tik šeimninkas toks pasipūtęs,
Šaukė, kad senis per mažai dūkęs.
Liepė, numetęs dešimtį eurų,
Neši kudešų, smarkiai praudęs.

Namo parėjęs rado tik žvakę,
Drebėjo rankos jėgų netekę.
Menka žvakelė, menkai švytėjo,
Kalėdų seniui ašaros liejos.
Daugiau nebesiaps vaikelių linksminti,
Nes jis per silpnas. Jam kojos linksta.

STRIPTIZO BARAS

Ėjo Berenta į barą,
Kur striptizą gerą daro.
Vienas, be draugų atkako;
Eurų konjakui užteko.
Menas buvęs ar nebuvęs,
Bet šios ponios – slidžios žuvys,

Och, kokios gražuolės šokai!
Tokios smagios. Kiek joms moka?
Pasižvalges į kankaną,
Jis panoro gryno „meno“.
Ir todėl vedėjų tarė:
Jei jos moka – tepadaro...

Ach... kaip dailiai depiliuota
Labai tinka nakties puotai...
Pila karštis, ne nuo gramų,
Bet nuo nuogutėlio meno.
Šitos „porno“ karalienės,
Išradingos, labai mielos.

Na, o čia pana ką daro?
Nuo Berentos kyla garas.
Jam sunku susivaldyti,
„Porno“ link nesižvalgyti.
Ir sagas reik atsisegti,
Ir kaklaraištį numestų...

„Karalienė“ pastebėjo –
Bėdžius nusirenginėja.
Susigėdo gal ar ką jau:
„Meskit šmirkį iš „pakajų“.
Toks nekaltas „etiketas“,
Baigesi jam netikėtai...

Mat, stajga, prie jo prišoko,
Iš kažkur keli berniokai,
Griebia jį jų tvirtos rankos
Ir į gatvę mikiškai trenkia.
Tų atrakdų tai pilna
Ponų kaune ir net Vilniuj...

NEVISAI PATIKĖS BARAS,
JEI SAVE VALDYTI DERAI!

MIGLĖ

Poa pratensis

Miglė pievinė žolynė,
Išdidžiaja pavadinio.
Karoliukai jos – varpelės,
Žydi prie Alfvės upelio.

Ši žolytė ilgametė –
Ją, tikriausiai, daug kas matė:
Auga ten, kur pievų šilkas,
Pakelė ar kiemas pilkas.

Gyvulėlių racione,
Žinoma visam rajone.
Ir trypimo ji neboja
Greitai atželia, lapoja.

Turi ji žavingų sesių:
Kone visos žaliakasės,
Violetinės net kitos,
(Tos iš pelkių išsintę),

Ir plokščiuji, ir rusvųji,
Siauralapių, paprastųji, –
Jos kur kas mažiau naudingos
Bet šiai šeimai reikalingos.

Kur Džukijos ežerynai,
Ten botaniniam draustiny,
Tos miglės dailiai auga,
Mat jas žiedažvynė, saugo.

Šerytė italinė

SETARIA ITALICA

Ši italinė šerytė,
Ne visai yra mažytė.
Stiebiasi į saulę daugio,?
Iki dviejų metrų augio!

Svarbi grūdinei kultūrai,
Saila soros, kukurūzai,
Rytų Azijoje paplitus,
Žmonių daugybei jį tikus!

Ilgais lapeliais jos stiebas,
Į plotį daug vietos griebia.
Prieš mūsų erą – senovėj
Ir Europą ją žinojo.

Jos žiedynas tai šluotelė,
Pašauštais žaliais sereliais.
Jokių dirvų nesibaido –
Šabakštynuose net sklaidos.

Lapus laiko pilnas kotas,
Liežuvelis blakstienotas,
Jų mažukus grūdėliukus,
Sulesa laukų paukščiukai.

Gyvuliai juos esti gali,
Koi neišskeisti žiedėliai.
Žydint jie ketiėti linke
Ir gleivinėms pavojingi.

Piktžolė daržų didžiausia,
Bet gi valgymui – geriausia.
Ši šerytė „italiana“,
Ir Amerikoj gyvena.

Merkinės vienkiemis
Poeto šešiasdešimtmečiui

POETAS (ST. ST.),
STASYS STACEVIČIUS
PASKUTINI KARTĄ KALBĖJA
Į MERKINĖS MIESTELIŲS.

PRIE BIČIULĖS
ALDONOS RAUGALAITĖS
TRAIŠKIOSIOS
LEMTIES RIBOS.

Kalvelės, krūmai ir rugiai,
O už Straujos Juodoji smilko,
Kur išdegti juodi drugiai,
Keramine esme sumirko.

Lašeliais glazūra sukris,
Nulakins metal būtį sraują
Ir tamsus nerimas šskris
Iš tos švelnios Juodosios saugos.

Tuštėja vienkiemio dvarai...
Pikėdja vieniša veranda...
Tik šoka laikas umariai
Ant tų čiuoriniškų rakandų.

Į būta būtų nieks nekviest,
Nesūjūdejusius žodžius numes, –
Pakibusius ore – bejęgius.

Ir telydās St. St. tiesa,
Sokrato įstartą kodaisė, –
Kad tėmė susydyt visa,
Reikia ugdyt tikslingus vaisius.

Bet žodžiai it drugiai nuskrives
Į begalybės tėkmę juoda;
Ne! Kristaus ašara nekris,
Ant rankų laukiančių paguodos!

Juozapas MIGLINAS
2019 M.

SAKRALUMAS

Tai mokam raudoti,
Kai šviečia carotos,
Tai mokam giedoti,
Kai atveria grotas.

Visus mus Aukščiausius
Temato, tegirdi
Ir mes jį išklausę
Aukojame širdis.

Aukojame varpą,
Aukojame darbą,
Gyvenimą maršą,
Tikejimo svarbą.

Gal amžiams prabėgus,
Kai vėles neramos,
Natekė sarmagų
Sklaidysis virš Žemės, –

Tos nuodėmės-dėmės
Suteiks sakralumo,
Nerimstančioms vėles,
Būrytinam rūnė.

Žilvinas Miglinas
1963 – 1999

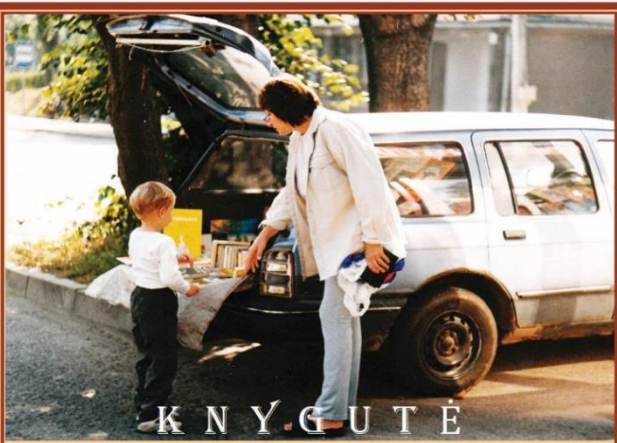
Tai ne tu apglobtas brolių rankų,
„Saulės lydimas tamsom kapų“,
Tai žiaurus likimas tavo renkas
Ir burtazodžio prieš jį nesurandu.

Ten nutilęs ryso smėlio kvapas,
Apsiklėstęs protėvių dvasia.
Gilyn tęsiasi mūsų genties takas,
Nevitim pulsuojančias aisia.

Kils diena – gimtadienis paklaikęs,
Apsakšytas nerimu juodu.
Negirdėsi, kaip klyksaus laikas,
Išskantis lemtingųjų klaidų.

Ką sakytį šitam kryžių klony?
Tos lemties jau žodžiai nepakeist
Tik priminsimė likimą – nemalonię,
Kurį tu ne pats pasirinkai.

Tai ne mano karstas ant jūš rankų,
Tai ne aš į amžinybę išeinu,
Tai tik mano jaunystelė senka,
Nebesidainavusi dainų.

KNYGUTĖ

**Mamute, nupirki man knygutę,
Gražiausią knygą iš visų.**

*„Ford'as“ štai knygas parduoda,
Geram vaikui – atiduoda!
Ir šioms vaikiškoms akutėms,
Norisi gražios knygutės:*

*Bet mamutė nė iš tolo –
Tempia vaiką jau namolio:
„Nepirksiu knygelės, vaike,
Tu išdykęs, tad nereikia“.*

*„Namuose rasi knygelių,
Su paukščiukais ir žvėreliais“.
„Tos knygelės man pabodę,
Aš juk naują knygą rodau.“*

*„Kiškuvos“ esu neskaitęs,
Iliustruotos pasakaitės.“
Bet sūnelį už rankutės
Ir tolyn nuo „Ford'o“ skuta.*

*Aš minutės nepamąstęs,
Juos pasiveju iš paskos:
„Imk, berniuk, šitą knygelę,
Ir skaityk, kiek geis širdelė!“*

*Imt vaikelis nebedrįsta,
Gali apibart mamytė.
Priduriu: „Imk ją dovanojū“
Ir grįžtu, ranka pamojęs.*

Knygynas su Ford Sierra Lentvaryje

Paknyginti Alytaus m. „Žuvinto“ turgų neturėjo didelio pasisekimo, panašiai kaip ir kvėpalai.

Juozapas Miglinas PAŽINIMO SKONIS

LEIDYBOS BIURAS

Tiražas 1000 egz..

Tel.: +370 687 13015

El. p. sociologusajunga@gmail.com

ISBN 978-609-408-657-1

Visi darbai rašant, maketuojant, spausdinant,
atlikti paties autoriaus iniciatyva išnuomotais įrengimais
su vieno specialisto pagalba. Laukiame atsiliepiimų,
pasiūlymų nurodytais adresais.

Būsime dėkingi.

2022 m.